

*Хубава си, моя горо,
миришеш на младостъ.*

Л. КАРАВЕЛОВЪ

Хр. Миндовъ

Лудогорие

Надъ Айдогду, което ще рече луненъ изгрѣвъ, небето поруменѣ, пожълтѣ, прелѣ въ оранжево и червено, и задъ отсрещния баиръ [се показва луната и пое своя пѣть нагоре. Полето въздъхна, дърветата се успокоиха, и равнината потъна въ бѣла, неземно-нѣжна, лунна свѣтлина. Отъ гората излѣзе нощта съ чернитѣ уморени очи и легна въ тревата. Небето се напълни съ звезди. Неиде далеко закуркаха жаби, сякашъ и самата земя заспа дълбоко и захърка равномѣрно. По коловоза запѣха колелета на закѣснѣла талига, наржчкана съ уруци и кадъни. Единъ гласъ се дигна въ полето и кротко захортува дълга, провлѣчена, мечтателна пѣсенъ.

Кжде отиваше тази талига въ утихналата просторна равнина? Нейнитѣ ритли сж изшарени съ алени лалета, разпукани гиргини и сладкогласни славеи. Тя издрънколи надолу по баира и влѣзе въ селото. Излая куче, изскърца вратня, и на сокака изпърполиха кадънчета съ шарени шалвари и турчета съ сини антерии. Пѣсенъта на колелетата заглѣхна, удавена въ възбудени детски гласове. Млѣкнаха и гласовѣтѣ. Сега, навѣрно, децата лапаха едритѣ червени шекери, донесени отъ далечния потъналъ въ равнината градъ.

А ти вървишъ, и тебе те унисатъ и тия детски гласове, и тази [сънна занесеностъ на равнината, и пѣсенъта на шурцитѣ, и топлиятъ момински гласъ, който се лѣе въ равнината, и пѣсенъта на талигата, и това бездѣнно звездно небе. И ти се иска да легнешъ въ тревата, да слушашъ невидимитѣ успокояващи гласове.